

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1079/2024
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печек, адвокат из ..., против тужене Фабрика уља "Банат" д.о.о. Нова Црња, чији је пуномоћник Леона Димитров, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2972/23 од 10.01.2024. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2972/23 од 10.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2972/23 од 10.01.2024. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 108/2022 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу исплати износ од 129.990,87 динара на име разлике мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа, са законском затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате и износ од 35.100,00 динара, на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа од 129.990,87 динара до траженог износа од 581.502,87 динара, односно за износ од 451.512,00 динара, са законском затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2972/23 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, делимично усвојио жалбу тужиоца и преиначио решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Кикинди П1 108/22 од 28.09.2023. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцу по том основу накнади износ од још 16.880,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалбе тужиоца и тужене

су у целости одбијене и потврђена наведена пресуда, у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења о трошковима парничног поступка садржаног у правноснажној пресуди, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог Града Крагујевца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2.

Законa парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима а не о главном захтеву странке.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Законa о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**